

'Η Διχόνοια, σταλμένη από τὸν Δία, πετάει πάνω ἀπὸ τὰ πλοῖα τῶν 'Αχαιῶν.

(Ἔργον τοῦ Φλάμιαν).

ΕΚΛΕΚΤΑ ΔΙΗΓΗΜΑΤΑ

ΤΟΥ FRED M. WHITTE

ΤΟ ΜΥΣΤΗΡΙΩΔΕΣ ΑΓΑΛΜΑ

'Ο Γαστών Δελλί, ἄφησε νὰ πέσει τὸ πανέλο ἀπὸ τὸ χέρι του κ' ἔμεινε ἀκίνητος γιὰ ν' ἀκούσῃ.

Τοῦ εἶχε φανεῖ πὸς ἄκουσε μέσα στὴ νυχτερινὴ σιωπῇ, ἓνα βογγητὸ γυναικας. Καὶ τὸ βογγητὸ αὐτὸ τὸν ἔκανε νὰ σταματήσῃ ἔξωφρα τὴν ἐργασία του.

Εἶχε κάμποση ὥρα πού ζωγράφιζε μόνος του, μέσα στὸ ἀτελιέ του.

Τοῦ ἄρεσε πολὺ νὰ ἐργάζεται τις νυχτερινές ὥρες, διὰν μὰ ἀπέραντι σιωπῇ ἀπλονόταν γύρω σ' ἄλη τὴν ἐξοχί.

Ἀφοῦ ἀφουγκράσθηκε γιὰ μερικὲς στιγμὲς καὶ δὲν ἄκουσε τίποτε πειά, νόμισε πὸς ἀπατήθηκε κ' ἔσκαψε νὰ ξανατάξῃ τὸ πανέλο του καὶ νὰ ἐξακολουθήσῃ τὴ δουλειά του. Ἄλλὰ καὶ πάλι ἄκουσε ἓνα βογγητὸ. Αὐτὴ τὴ φορά ὁ Γαστών κατάλαβε, ὅτι τὸ βογγητὸ προερχόταν ἀπὸ τὸ διάδρομο, ὃ ὁποῖος χωρίζε σὲ δύο διαμερίσματα τὸ σπίτι.

Τὸ ἐξοχὸ αὐτὸ σπίτι, ὃ Γαστών τὸ εἶχε νοικιάσει μαζὺ μὲ τὸν φίλο του τὸν γλύπτη, Ἰάκωβο Λαρού, καὶ τὰ ἐργαστήριά τους ἦσαν σπὶς δύο γωνίες τοῦ σπιτοῦ, μακριὰ τὸ ἓνα ἀπὸ τὸ ἄλλο.

Ἐνὰς θαυμασιὸς κήπος περιέβαλλε τὴ βίλλα τῶν δύο καλλιτεχνῶν. Καὶ στὸν κήπο αὐτὸν ἴπτηχε μιά μαγευτικὴ λίμνη γεμάτη σπάνια νερολούλουδα, τὰ ὁποῖα ὁ Γαστών ἀγαποῦσε ἰδιαίτερος καὶ τὰ φρόντιζε μὲ ἀληθινὴ στοργή.

'Ο Ἰάκωβος Λαρού ἦταν πολὺ καλὸς, ἀλλὰ καὶ λίγο ἰδιότροπος. Ἦταν παντρεμμένος καὶ μοιλονότι ἀγαποῦσε πολὺ τὴ γυναῖκα του, κάπου—κάπου μάλωνε μὲ αὐτὴν γιὰ ἀσημαντες σχεδὸν ἀφορμὲς.

Ὅπως εἶπαμε καὶ παραπάνω, ὃ Γαστών ἐργαζόταν ὄχι μόνο τὴν ἡμέρα, ἀλλὰ καὶ τὴ νύχτα. 'Ο Ἰάκωβος ἀντιθέτως ἐργαζόταν τὴν ἡμέρα καὶ τὸ βράδυ πήγαινε μαζὺ μὲ τὴ γυναῖκα του σὲ θέατρα καὶ σπὸς χοροὺς. Ἔτσι οἱ δύο καλλιτέχναι, μοιλονότι ἔμειναν στὸ ἴδιο σπίτι, δὲν βλέποντόυσαν καὶ πολὺ.

Αὐτὴ λοιπὸν τὴ νύχτα, ὃ Γαστών εἶχε τὴν ἰδέα, ὅτι ὃ Ἰάκωβος καὶ ἡ γυναῖκα του ἔλειπαν σὲ κάποια ἐσπερίδα καὶ γι' αὐτὸ τοῦ φάνηκε πολὺ παράξενο τὸ βογγητὸ πού ἄκουσε ἔξωφρα μέσα στὴ νυχτερινὴ σιωπῇ.

Σπρώθηκε, ἀνοῖξε τὴν πόρτα τοῦ ἀτελιέ του καὶ βγήκε σπὸς διάδρομο. Εἶχε ἀρχίσει πειά νὰ ξεμερώνῃ κ' ἓνα ἀμυδρὸ λευκὸ φῶς ἔμπαινε ἀπὸ τὰ παράθυρα. Στὴ μυστικὴ αὐτὴ χλομὴ λάμψη, ὃ Γαστών εἶδε ἔξωφρα μιά γυναῖκα μπροστά του.

Κατάχλωμη καὶ τρομαγμένη ἡ γυναῖκα αὐτή, τὸν πλησίασε γρήγορα—γρήγορα μὲ χέρια ἀνοιχτά.

—Ἦταν ἡ γυναῖκα τοῦ γλύπτη.

—Τί τρέχει, κυρία; ρώτησε ὃ Γαστών. Ἔσεῖς φοιναίξατε πρὸ ὀλίγου; Θέλετε τίποτε;

—'Ο ἄντρας μου!... 'Ο ἄντρας μου!... τραύισε ἡ κ. Λαρού.

—'Ο Ἰάκωβος;... Τί ἔπαθε; Μιλήστε μου γρήγορα.

—Εἴμαστε ἀπὸ νορὶς ἔξω μαζύ. Ὅταν γυρίσαμε σπίτι—πρὸς περὶ νὰ σὰς τὸ πῶ—μαλώσαμε γιὰ μιά ἀφορμὴ, ὄχι καὶ πολὺ σπουδαία. Μὰ ὃ Ἰάκωβος μού εἶπε τόσο παρὰ λόγια, ὅστε ταραχτήκα πολὺ καὶ δὲν μπορούσα νὰ κοιμηθῶ πειά. Ἐκεῖνος εἶχε πάει στὸ ἀτελιέ του. Περιμένα λοιπὸν νὰ ξαναγυρίσῃ. ἔβρω ὅτι μετανιοῖνε πάντα καὶ μού ζητάει συγγνώμην ἔπειτα ἀπὸ κάθε μικροφιλονεικία μας. Μὰ τοῦ κέλευ τον περιμένα αὐτὴ τὴ φορά. Ἐξωφρα μού φάνηκε πὸς ἄκουσε ἓναν πυροβολισμό. Ἀμέσως σπρώχθηκα ἀπὸ τὸ κρεβάτι μου κ' ἔτρεξα νὰ ἰδῶ τί συμβαίνει. Τοῦ κέλευ ὄμως χτίστηρα ἐπιανελημμένα τὴν πόρτα τοῦ ἀτελιέ του. Δὲν μού ἀπάντησε. Ἄχ, κύριε Γαστών!... Εἶνε φοβερό!... Τρέμω... Τρέμω ἀλόκληρη!... Φοβοῦμαι πὸς ὃ Ἰάκωβος αὐτοκτόνησε!...

Δυνατοὶ λυγμοὶ τὴν διέκωφαν.

—Μὴ ταραξέστε ἔτσι, τῆς εἶπε ὃ Γαστών, ὃ Ἰάκωβος δὲν εἶνε ἀπὸ τοὺς ἀνθρώπους πού αυτοκτονοῦν. Εἶνε τόσο λογικός, ἂν καὶ λίγο νευρικός.

ΣΙΛΟΥΕΤΤΕΣ ΑΠΟ ΤΑ ΣΑΛΟΝΙΑ

Η ΛΙΞ Χ.

Ἡ δις Χ. εἶνε μ' ὄλα ταῦτα ὁ τύπος τοῦ μοντέρνου κοριτοῦ. Τὸ θάρρος γιὰ τὴ ζωὴ ποὺ συνοψίζεται σὲ μιὰ ἔντονη αὐθάδεια πρὸς ὄλους. Κάσταμα βεβαιωμένον καὶ ἀνοιχτόμητον. Νευρικότης κοικραστική. Ἐπιπολαιότητα γιὰ ἄτι ἀφορὰ κρίσι, σκέψι, ἐντύπωσι καὶ διατύπωσι γνώμης. Ζευανμοιομὸς ἐνοχλητικώτατος. Ὄδηγεὶ αὐτοκίνητον μὲ μαεστρία, θεάται κάθε προῖ στὴ Γλυφάδα μὲ τὸν παρτεναῖόν της μετὰ τοῦ ὁποῖου παίρνει τὸ μπάνιο της, κάνει τὴν ἡλιοθεραπεία της, προγευματίζει. Ὀμιλεῖ γαλλικά, ὡς νὰ ἦτο ἀρκετὸ πρόνομόν, γιὰ νὰ περνῶν ἰκόνυτο ἢ αὐτὴν ὄλοι οἱ κανόνες, ἢ συνθήρες καὶ ἢ συμβάσεις τῆς ζωῆς. Σφριφίζει τὸ φῶξ τῆς μόδας «Καλὴ νύχτα, ἀγαπημένι μου», χορεῖνι στὰ καμπὰρὲ συγχρόνως μὲ τὰ νούμερα καὶ ἢ κοινωνία τῆς δίδει τὸ δικαίωμα νὰ λέγεται «σόνυμ» καὶ νὰ εἶνε περιζήρητη.

H MONTAIN

ΚΟΣΜΙΚΗ ΚΙΝΗΣΙΣ

— Οἱ γάμοι τῆς δος Λίξας Καλλέργη μετὰ τοῦ κ. Στ. Στεφάνου ἐτελέσθησαν στὸ γραφικὸ ἐκκλησάκι τοῦ Ἀμαλειῶν Ὀρφανοτροφείου.

— Μία εἰκόνα ἀπεργαζομένου ὁραϊότητος ἢ νύμφης. Τὸ φῶρεμα ποὺ τὸ δέικνετε γραμμὴ ἔξωσις ἀπὸ χρὲτ ἑλληρικὸ, συνεληρόντο μ' ἓνα πέλλο ἀριστοτεχνιατικὸ ἀπὸ ἀληθινὲς ἀδελφὸς ποὺ ἔχυντο σὲ πλοῖσις πτυχῆς καὶ ἐλασιῶνε τὸ τριανταφυλλένο προσωπάκι τῆς νύμφης.

— Παράνυμφος ἦτο ἢ ἀδελφὴ τῆς νύμφης δις Σοφία Καλλέργη.

— Θαμῖσις τὸ θέμα σταν εἰσιρχετο ἢ νύμφη— ποὺ θύμιζε τὴν πανέμορφη τοῦ παραμυθιοῦ— στὸ προαίλιο τῆς ἐκκλησίας, στηριζομένη στὸν βραχίονα τοῦ εἰσταλοῦς ἀδελφοῦ της.

— Ἡ ἐκκλησία στολισμένη ἀπὸ τὰ κορίτσια τοῦ Ἀμαλειῶν ὄλη μὲ λουλουδία ρῶς καὶ ἄσπρα, ὄλος ὁ δρόμος τῆς αὐλῆς ἦτο στρωμένος μὲ τριανταφυλλά.

κατ' ἐπανάληψιν ν' ἀνοίγη τὸ συρτάρι, στὸ ὁποῖο ἦσαν κρυμμένες ἢ πολύτιμες πέτρες. Σκέφτηκε τότε νὰ κλέψη αὐτὸν τὸ θησαυρὸ καὶ μιὰ νύχτα, τὴ νύχτα τοῦ ἐγκλήματος, μπῆκε στὴ βίλλα, τρύπωσε στὸ ἀτελιε μ' ἀντικλιδοὶ καὶ ἀνοίξε τὸ συρτάρι.

Τὴ στιγμὴ ὄμως ποὺδῶσε τὶς πολύτιμες πέτρες στὴν τσέπη, μπῆκε ἔξωρα μὲσα ὁ γλύπτης. Εἶδε τὸν κλέφτη καὶ κλείδωσε ἀμέσως τὴν πόρτα, γιὰ νὰ μὴν τοῦ ξεφύγῃ.

Τότε ἐκεῖνος, βλέποντας ὅτι εἶνε χαμένος, τράβηξε τὸ πιστόλι του, πιροβόλησε τὸ λαοὺ καὶ τὸν σκότωσε.

Δὲν ἐπρόλαβε ὄστόσο νὰ φύγη. Ἄκουσε σὲ λίγο τὴν κ. Λαροῦ νὰ φωνάζη τὸν ἄντρα της ἔξω ἀπὸ τὴν πόρτα. Περσίμενε τότε ὄσπου ν' ἀπομακρυνθῇ καὶ γρήγορα—γρήγορα, μὲ τὴν ἰσπερόανθρωπη δύναμι ποὺ εἶχε, σήρωσε τὸ ἄγαλμα τοῦ Ἡρωδίου, τὸ πέταξε ἀπὸ τὸ παράθυρο στὴ λίμνη καὶ ὄστερα σκεπάστηκε ὁ ὄδιος μὲ τὸ λευκὸ βρασιμα, παίρνοντας τὴ θέσι καὶ τὴ στίσι τοῦ ἀγάλματος καὶ πουδαρίζοντα τὸ χέρι του ποὺ ἔξειχε ἀπ' τὸ βρασιμα, μὲ γύφο. Περσίμενε ἔτσι τὴν κατάλληλη στιγμὴ γιὰ νὰ φύγη κρυφὰ ἀπ' τὸ σπίτι.

Καὶ τὸ κατῶρθωσε.

Ὅταν ὁ Γαστὸν ἔφυγε γιὰ τὴν ἀστυνομία καὶ ἢ κ. Λαροῦ ἀποσύρθηκε στὸ δωμάτιό της, ὁ δολοφόνος δραπέτευσσε, χωρὶς νὰ τὸν πῶρη κανεῖς εἶδησι, πρὶν ἀόμοια φέξει καλά...

Ἡ κ. Λαροῦ, σταν ἔμαθε ὄλες αὐτῆς τὶς λεπτομέρειες, ἠσῆχασε κάπως ἀπ' τὴν τρομερὴ νευρασθένεια ποὺ τὴν βασάνιζε. Ἡ λύτη καὶ ὁ πόνος της μετριώσθησαν.

Κι' ὁ Γαστὸν ποὺ τὴν ἐρωτεύθηκε στὸ μεταξὺ αὐτὸ, ἐλάει, ὄτι σὲ λίγον—καρὸ θὰ τὴν πείση νὰ γίνη γυναῖκα του...

— Τὴν ὄρα τοῦ μυστηρίου ἔφαλλον μελωδικώτατα ἢ μικρὲς μαθῆτρικες τοῦ σχολεῖου.

— Γύφο ἀπὸ τὸ ὄραιο καὶ ἐκλεκτὸ ζευγάρι χαριτωμένες καὶ κομψῆς δεξ με φορέματα ὄς ἐπὶ τὸ πλείστον κρεπ—ντὲ—σιν ἔμπριμὲ.

— Μέσα στὸ γυροῦν τὸν δον ἔξωριζε σὲν ἓνα ἔξωτικὸ λουλοῦδι ἢ δις Πηελῶτη Στεφάνου μὲ αἰλουίττα παρυθῖου λουλοῦδι καὶ φῶρεμα κρεπ—ντὲ—σιν μὲ ἐμπρεσιὸν ζωηρόχρωμη.

— Ἐπίσης παρευρέθησαν κ. καὶ κ. Ἀπέργη, κ. καὶ κ. Κριεζή, κ. καὶ κ. Κανελλοπούλου, κ. καὶ κ. Θ. Νικολοῦδη, κ. καὶ κ. Καρόλου, κ. καὶ κ. Στεφάνου, κ. καὶ κ. Μεσοσηγῆ, δις Ἀπέργη, κ. καὶ κ. Δραγοῦνη.

— Τὴν παρελθούσαν Τρίτην χορευτικὸν γεῦμα εἰς τὶς βερῶντες τοῦ Γκόλφ.

— Ἀπὸ τὸν διπλωματικὸν κόσηον παρίστατο Πρεσβευτῆς Ἰσπανίας κ. Κάρο, ὁ Σύμβουλος Ἰταλικῆς Πρεσβείας, ὁ Σύμβουλος τῆς Γαλλικῆς Πρεσβείας κ. Γκερό.

— Τὰ τραπέζια κομψὰ διαθετημένα.

— Κόσμος ὄραιος καὶ κομψός.

— Τουαλέττες βραδινῆς σὲ χρώματα παστέλ.

— Στόχος πλέον θαυμαστικὸν βλεμμάτων ἢ κ. I. Σεργιέρη, θαυμαστὴ ἢ λυγρότης τῆς κομμοστασίας, ἀμοινοῦς χορός.

— Σανασιονελλὲς ἐμφάνισις ἢ κ. Κυριαζή.

— Παρίστανο αἱ δεξ Σταθάτου, Ἐμπειρίου, Ἀνδριτσάκη.

— Ἐνα Σάξε ἀπανίας λεπτότητος ἢ δις Λῶρα Σταῖκου.

— Ἐπίσης παρίστανο Ἀρχηγὸς Ἀγγλικῆς Ἀποστολῆς καὶ ἢ κ. Χόλλαντ, ἢ κ. Καλλιόπη Καραγιάνου, μὲ σίνολον κομφοτάτου, κ. καὶ κ. Κ. Ἡλιάσου, ἢ κ. Γ. Μελά —φυσιογνωμία ἐκφραστικῆ— ἢ δις Θεολόγη, κ. καὶ κ. Μαλαμίδη, ὁ κ. Ζαΐφης, κ. καὶ κ. Καμινάνη.

— Αἱ κυρία Ζαΐφη καὶ Μαλαμίδη διακοσμητικὰ ἐμφάνισις.

— Ἐπίσης κ. καὶ κ. Λικουρέζου, ὁ κ. καὶ ἢ δις Μιχαλοπούλου, κ. καὶ κ. Συριώτη, κ. καὶ κ. Χένδερον, κ. καὶ κ. Μεταξά.

— Ἀπαράμιλλη σὲ χάρη καὶ ἐντιστενξίον ἢ κ. Λένα Κ. Ζαΐφη.

— Τὴν περασμένην Τρίτην δεξίσις εἰς τὸν κῆτον τῆς Ἀρχαιολογικῆς Γαλλικῆς Σχολῆς.

— Παρευρέθησαν μετὰ τὸν ἄλλων, ὁ Πρεσβευτῆς τῆς Γαλλίας καὶ ἢ κ. Κλεμάν Σιμόν, ὁ κ. Μασσῆ, ὁ κ. Γκερό, ἢ κ. Τσαλδάρη, ὁ κ. καὶ ἢ κ. Φραντζή, ὁ κ. καὶ ἢ κ. Μαζαράκη.

— Ἐπίσης ὁ Λευθωντής τῆς Ἰταλικῆς Ἀρχαιολογικῆς Σχολῆς καὶ ἢ κ. Ντελασσέτα, ὁ Ναυαρχος καὶ ἢ κ. Λοπρόστη, ὁ Πρόξενος τῆς Γαλλίας, ἢ κ. καὶ ἢ δις Τύρε, ἢ κ. Μπένση, ἢ κ. Θεοτόκη, ἢ κ. Δ. Σταθάτου, κ. καὶ κ. Βλαχοπούλου, ἢ κ. Γογατῆ, ὁ κ. Οικονόμου, κ. καὶ κ. Καντῆ, ὁ κ. Ἀργυροπούλου.

— Στὶς 30 τε. θὰ τελεσθοῦν οἱ γάμοι τῆς Δος Μυταράς μετὰ τοῦ κ. Καμινάνη εἰς τὴν ἐν Κηφισοῖα ἔπαυλιν τοῦ κ. καὶ τῆς κ. Δ. Μυταράς.

— Ἐπίσης κατ' αὐτάς θὰ τελεσθοῦν οἱ γάμοι τῆς ὄρωσάτης καὶ γνωστής δος Μ. Α.

— Ἀνηγγέλη δεξίσις διὰ τὸ Σάββατον εἰς τὴν φιλόξενον ἔπαυλιν τῆς Κηφισοῖας τοῦ Βαρόνου καὶ Βαρόνης Μάρτερε.

H MONTAIN

ΔΙΑ ΜΙΑΝ ΠΤΩΧΗΝ ΟΙΚΟΓΕΝΕΙΑΝ

Ἐκ προηγούμενων εισφορῶν	Γαλ. φρ.	50
	Σελλίνα	2
	Δραχμὰ	1910
Κυρία Π. Καραλοπούλου	>	50
A. N.	>	5